Slava morală a Domnului Isus (15)

Cum ştia El să răspundă

John Gifford Bellett

© SoundWords, Online începând de la: 17.09.2018, Actualizat: 23.09.2018

soundwords.de/ro/a11190.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Versete călăuzitoare: Matei 15 şi Luca 2

Un cuvânt al Scripturii spune: „Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dreasă cu sare, ca să ştiţi cum trebuie să răspundeţi fiecăruia” (Coloseni 4.6). Cuvintele noastre ar trebui realmente să fie „totdeauna cu har”, aşa ca ele să fie de folos altora şi „să dea har celor ce le aud” (Efeseni 4.29). Fără îndoială deseori cuvintele noastre îmbracă caracterul de mustrare sau de corectare, uneori chiar pe un ton decisiv şi sever sau sunt rostite chiar cu râvnă şi cu mânie sfântă; şi astfel ele devin, aşa cum spune Scriptura, „drese cu sare”. Şi dacă ele posedă aceste însuşiri frumoase, adică ele sunt „în har” şi totuşi „drese cu sare”, ele vor mărturisi despre faptul că noi ştim „cum să răspundem fiecăruia”.

Între toate trăsăturile desăvârşirii morale a Domnului Isus, acestea ies în mod deosebit în evidenţă; că El ştia să întâmpine pe fiecare cu cuvinte care totdeauna erau folositoare pentru suflet – fie că omul le asculta ori îşi închidea urechea faţă de ele –, desigur prin cuvinte care uneori erau drese cu sare, alteori chiar cu multă sare. *Aşa de exemplu, când răspundea la întrebările care I se puneau, scopul Lui era nu atât de mult să dea o replică suficientă ci mai mult să atingă conştiinţa celui*

care punea întrebări şi să lucreze la starea lui.

În tăcerea Lui şi în refuzul de a da vreun răspuns, atunci când la sfârşitul drumului Său pe pământ a stat înaintea iudeilor sau păgânilor, înaintea marelui preot sau a lui Irod şi Pilat, comportarea Lui se arată tot aşa de cuviincioasă ca şi atunci când El vorbea sau răspundea la întrebările care I se puneau. În felul acesta El a depus mărturie înaintea lui Dumnezeu, că între fiii oamenilor era cel puţin Unul, care a înţeles că este un timp când să se tacă şi un timp când să se vorbească.

Se observă de asemenea o mare diferenţă a tonului şi a felului de a vorbi al Domnului în situaţiile foarte diferite ale vieţii Sale; şi această diversitate, fie că ea era nevăzută sau ieşea în evidenţă, constituie o parte a parfumului care s-a urcat tot timpul spre Dumnezeu. Deseori cuvântul lui Isus era blând şi plăcut, deseori era hotărât şi sever; uneori El vorbea dând învăţătură, alteori mustra cu toată asprimea; şi uneori învăţarea liniştită a făcut deodată loc tonului zdrobitor al condamnării. Căci El a privit şi cântărit totdeauna lucrurile după însemnătatea lor morală.

Capitolul 15 din evanghelia după Matei m-a mişcat în mod

foarte deosebit, prin aceea că el lasă să se vadă această desăvârşire sub diferite forme frumoase şi admirabile. Domnul Se vede acolo provocat să răspundă la rând

- fariseilor,
- mulţimii poporului,
- sărmanei şi întristatei femei canaanence şi
- ucenicilor Săi, fie conform neştiinţei lor sau egoismului lor.

Şi cu această ocazie noi putem vedea felul diferit în care El

- mustră
- sau dovedeşte vinovăţia,
- învaţă liniştit şi răbdător
- sau cu înţelepciune şi har caută să educe un suflet slab.

Şi această diversitate este totdeauna potrivită pentru locul şi ocazia care-L cheamă să activeze.

Aceeaşi frumuseţe şi aceeaşi comportare cuviincioasă găsim şi în Luca 2, unde El nici nu dă învăţătură şi nici nu primeşte învăţătură, ci El numai ascultă şi întreabă. *Nu s-ar fi cuvenit pentru El să dea învăţătură,* căci El era un Copil în mijlocul

bătrânilor. *Să Se lase învăţat, nu ar fi fost în deplină concordanţă cu lumina curată şi minunată,* pe care El, aşa cum El ştia, o purta în Sine Însuşi. Căci cu adevărat se poate spune despre El, că era „mai învăţat decât toţi învăţătorii Săi şi că avea mai multă pricepere decât bătrânii" (Psalmul 119.99,100). Nu vorbesc aici despre ce era El ca Dumnezeu, ci despre ce era ca Om, „umplut cu înţelepciune", aşa cum se spune în capitolul acela despre El. El a ştiut să Se folosească de această plinătate a înţelepciunii potrivit cu desăvârşirea harului. De aceea evanghelistul Îl prezintă ochilor noştri în mijlocul învăţătorilor în Templu, *nici dând învăţătură şi nici primind învăţătură,* ci el spune simplu, că El îi asculta şi îi întreba. „Pruncul creştea şi Se întărea; era plin de înţelepciune, şi harul lui Dumnezeu era peste El." Aşa vorbeşte Scriptura despre tinereţea Sa; şi când El ca Om are a face cu oamenii în lume, atunci cuvântul Său este „totdeauna cu har, dres cu sare", aşa cum este cuvântul unui om care ştie cum să răspundă fiecăruia în parte. Ce slavă şi desăvârşire, şi anume în concordanţă deplină cu diferitele perioade ale tinereţii şi ale omului matur!

Tradus de la: Die moralische Herrlichkeit des Herrn Jesus (15)

Preluat din *The Moral Glory of the Lord Jesus Christ*

Traducere: Ion Simionescu